

hans Fortjenester som en af Grundlæggerne af det danske Folks Selvstyre. Men han havde i den senere Tid aabenbaret en sygelig og stadig mere ubehersket Ødelæggelseslyst overfor sit eget Livsværk. Frihedens sande Venner i Landet maatte nu kræve, at der stilledes ham Valget mellem at støtte Partiets Regering i dennes Arbejde for Folkets religiøse, moralske og økonomiske Genrejsning eller at vige Formandspladsen til Trods for, at den i sin Tid var tildelt ham som et livsvarigt Æressæde.

Da han satte sig ned, udløste den alvorlige Stemning sig i en dæmpet Tilslutning fra hele Forsamlingen. Og Provst Broberg, der havde Plads ved Siden af ham, trykkede hans Haand.

Det var nu Meningen, at Højskoleforstander Aleksandersen skulde have haft Ordet som Repræsentant for Ungdommen, og der hørtes ogsaa en mândig Rømning fra den Ende af Bordet, hvor han sad, da Tyrstrup til almindelig Forbavselse rejste sig ved den anden Bordende og ønskede at tale.

Foran ham stod en høj Kandelaber med flere Lys, og paa Væggen tæt bagved ham tegnede hans Skygge sig mangedoblet som en Klynge Taageskikkelser. Forsamlingen stirrede paa ham i største Spænding. Man saae det paa hans bevægede Udtryk, at han havde en vigtig Meddelelse at gøre.

»For at forhindre Fortsættelsen af en overflødig